

Есен

Красива е, чудесна е, изящна
със този листопад и с този свод,
загледан в в мен като зеница страшна
на някакъв отвъден мой живот.
Защо не съм художник – само четка
би пресъздавала щриха ѝ тъй чист!
Или душата ми – която светва
като сбогуващ се с дървото лист.

От стихосбирката „Молитва в полунощ”, 1986 г.

Гроздобер

На Константин Колев

Сега е гроздобер там, в моя край.
Най-мъжкото, най-хубавото време!
Под панталони, вити на кравай,
под женска глъч, във кораби големи
кипи димят, беснее див мавруд.
Кипи плодът на цялата година.
Мътилката на чер лозарски труд
полека се избистря в глътка вино.
...Сълзи и песни.Скръб и берекет.
Открадната целувка сред лозята.
Душа съдрана и съдран каскет.
Каруци ранобудни...Ври земята...
...Синът ще ходи есенес войник...
На зима дъщерята ще е булка.
И ще се лее вино не с бинлик.
а с бъчви, разлюлени от гъдулки.
Така върви светът от край до край –
шира и глъч, и помен, и годявка.
Кипят ведно. И става вечен рай
животът тъй невечен... Куче джавка,
дрънчи казан и пърха женски смях...

От стихосбирката „Солта и хлябът”, 1980 г.

Моята улица

Тя е цялата зелена
и е безброй брези звъни.
Влиза с вятъра при мене
през дебелите стени.
Денем стаята ми пълни
с охра и със резеда,
с пролетни лилави мълнии
или с есенна ръжда.
А когато сипне здрачът
и тревата ѝ заспи,
става тиха и прозрачна
от брези и от липи.
Като лунен път се белва
пред прозореца ми тя.
И по нея аз заселвам
всички хора и места,
всичко, сбирано в сърцето,
зряло в него като плод,
всичко онова, което
се нарича мой живот.
Тиха уличка, която
станала е част от мен,
тъй че ми е непонятно
как ще мога някой ден,
щом като се наживея
и за мене се смрачи,
да премина аз по нея
със затворени очи.

От стихосбирката „Като тревата”, 1966 г.

Предупреждение

Душата ми – врата без ключ –
готова е по всяко време
добрия гост, макар и чужд,
макар и нощем да приеме.
Тя като къщичка сред кър
го чака и ще му отвори,
щом разбере, че е добър,
и щом на ниския прозорец
потропа лекичко едва.
И без да тропне – само с устни
да ѝ прошепне онова,
вълшебното, тя ще го пусне.
Добър ли е... Но ако лош
човек на прага ѝ застане,
да думка цял ден, цяла нощ,
той все там, въвн ще си остане.
Да я изкърти, ако ще!
Познаваща крадци изкусни,
вратата ще се заяде
и мъртва няма да го пусне.
Приятел буен, враг ли тих,
не знам какъв си, но повтарям:
знай, незаклучени врати
най-мъчно всъщност се отварят!

От стихосбирката „Да бяха хляб”, 1977 г.

Желание

Да бъде събота следобед!
Да бъде краят на април!
Като балон прозрачно объл
да свети сводът син и мил!
Денят край мене да мирише
на пресен дъжд и на трева
и аз да крача и да дишам
голямата му синева!
От работа да съм излязъл
и радост да ме пияни
от мисълта, че ненапразно
са минали шестте ми дни,
че съм направил нещо нужно,
макар и малко, за света,
с което честно съм заслужил
почивката и сладостта
на този съботен следобед,
на тези прости чудеса!
В сърцето си да нося обич,
а във очите – небеса!
Да мога с простота да вникна
във сложното си битие!
Животът ми да бъде миг, но
красив, какъвто всъщност е!

От стихосбирката „Вчера по същото време”, 1971 г.